

ZAAKNR.	7-16028841		
DOC.NR	IN -1780785		
12 APR 2017	AFD.		
	TEAM	T&H	
	KOP.E		
INGEKOMEN GEMEENTE LAARBEEK			

☒ AANTEKENEN [] PER POST [] PER FAX 0492-469701

BESTUURSRECHT

het college van burgemeester en wethouders van de
gemeente Laarbeek

Postbus 190
5740 AD Beek en Donk

bezoekadres
Leeghwaterlaan 8
5223 BA 's-Hertogenbosch

correspondentieadres
Postbus 90125
5200 MA 's-Hertogenbosch

t 088-3621000
f 073-6202689
www.rechtspraak.nl

datum 11 april 2017
onderdeel Afdeling II
contactpersoon mevr H.A. Struppert
doorkiesnummer 088-3611833
ons kenmerk zaaknummer SHE 16 / 2304 WABOA V66
uw kenmerk Z-16026968
bijlage(n)
faxnummer afdeling 073-6202689
onderwerp het beroep van H.A.J. van den Berkmortel te Aarle-Rixtel

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden. Wilt u
slechts één zaak in uw brief
behandelen.

Geachte heer/mevrouw,

Over het beroep met zaaknummer SHE 16 / 2304 WABOA V66 deel ik u het volgende mee.

De rechtbank heeft uitspraak gedaan. Ik stuur u een kopie van de uitspraak. Indien in deze uitspraak wordt verwezen naar een uitspraak met een ECLI-nummer, is de tekst van de betreffende uitspraak onder dat nummer gepubliceerd op www.rechtspraak.nl.

Tegen deze uitspraak staat voor een belanghebbende en het bestuursorgaan hoger beroep open. Dit dient te worden ingesteld **binnen zes weken** na de datum van verzending van deze uitspraak door een beroepschrift en een kopie van deze uitspraak te zenden aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. In uw beroepschrift moet u vermelden waarom u het niet eens bent met de uitspraak. U kunt ook digitaal hoger beroep instellen bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Kijk op www.raadvanstate.nl voor meer informatie over het indienen van digitaal beroep.

Als u naar aanleiding van deze brief vragen hebt, kunt u contact opnemen met de administratie van de rechtbank op het hierboven vermelde doorkiesnummer.

Als u de rechtbank belt of schrijft, verzoek ik u het zaaknummer te vermelden.

Hoogachtend,

de griffier

uitspraak

RECHTBANK OOST-BRABANT

Zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Bestuursrecht

zaaknummer: SHE 16/2304

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 6 april 2017 in de zaak tussen

H.A.J. van den Berkmortel en C. van den Berkmortel, te Aarle-Rixtel, eisers,
(gemachtigde: mr. A. Verhoeven),

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Laarbeek, verweerder,
(gemachtigde: J.M.A. Paauw).

Als derde-partij heeft aan het geding deelgenomen: **Tuindersbedrijf Van Gennip-Coolen**,
te Aarle-Rixtel,
(gemachtigde: mr. drs. R. Lagerweij).

Procesverloop

Bij besluit van 21 juni 2016 (het bestreden besluit) heeft verweerder aan Tuindersbedrijf Van Gennip-Coolen (hierna: vergunninghouder) een omgevingsvergunning verleend voor de duur van 2 jaar, voor het plaatsen van woonunits en voor het in strijd met het bestemmingsplan huisvesten van arbeidsmigranten in deze woonunits en in een bedrijfsgebouw op het adres de Wolfspuiten 11 te Aarle-Rixtel. Tevens heeft verweerder bij het bestreden besluit een gebruiksvergunning brandveilig gebruik verleend.

Eisers hebben tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift en een aanvulling daarop ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft, gezamenlijk met de zaak SHE 16/1945, plaatsgevonden op 20 december 2016. Eisers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Voor vergunninghouder is T. van Gennip verschenen, bijgestaan door eisers gemachtigde.

Overwegingen

1. Het bestreden besluit betreft een omgevingsvergunning ten behoeve van de huisvesting van arbeidsmigranten en een gebruiksvergunning brandveilig gebruik voor de duur van twee jaar.

Er zijn geen beroepsgronden gericht tegen het besluit, voor zover daarbij een gebruiksvergunning voor het brandveilig gebruik is verleend. Het beroep richt zich daarom alleen tegen de verlening van de omgevingsvergunning.

2. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten.

Op 19 oktober 2015 heeft vergunninghouder bij verweerder een aanvraag ingediend tot het verlenen van een omgevingsvergunning in verband met de huisvesting van arbeidsmigranten in een bestaande loods en in te plaatsen kantoor/woonunits.

Voor de plaatsing en het gebruik van de woonunits is door verweerder een omgevingsvergunning voor de activiteit “bouwen” en “gebruik in afwijking van het bestemmingsplan” verleend. Voor het gebruik van de bestaande loods heeft verweerder een omgevingsvergunning “gebruik in afwijking van het bestemmingsplan” verleend. De huisvesting in de woonunits is seizoensgebonden, de huisvesting in de bestaande loods is continu.

3.1 Volgens eisers is er geen sprake van een zorgvuldige beoordeling van hun tegen het ontwerpbesluit ingediende zienswijze, hetgeen in strijd is met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Eisers hebben hun zienswijzen ingediend in verband met hun vrees voor ernstige aantasting van het woon- en leefklimaat en hun twijfel of de activiteit wel in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening.

In het bestreden besluit wordt hun zienswijze niet beoordeeld en afgewogen, wel in een begeleidende brief van 4 juli 2016, maar op een aantal punten wordt niet gereageerd, zoals op de vastgestelde regeling voor de huisvesting van arbeidsmigranten en het door hen aangedragen alternatief voor de locatie van de woonunits.

Voorts is verweerder niet ingegaan op een alternatieve locatie, namelijk het perceel van de aanvrager zelf. Tot slot is niet ingegaan op het feit dat in de voorschriften geen onderscheid wordt gemaakt in continue huisvesting en seizoenshuisvesting.

3.2 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de door eisers ingediende zienswijze aanleiding is geweest om in overleg te treden met aanvrager (thans vergunninghouder). Er hebben aanpassingen plaatsgevonden in de uitvoering van de huisvesting in het bedrijfsgebouw en/of woonunits. Daarnaast hebben enkele redactionele aanpassingen in de definitieve omgevingsvergunning plaatsgevonden. Bij brief van 26 januari 2016 zijn eisers daarover geïnformeerd. Hiermee is getracht om tot een zorgvuldige besluitvorming te komen. In de omgevingsvergunning zelf is de weerlegging van de zienswijze inderdaad niet opgenomen maar in de kennisgeving “zienswijze” van 25 mei 2016 is de zienswijze gemotiveerd weerlegd.

3.3 Verweerder heeft in het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning geen overwegingen aan de zienswijzen van eisers gewijd, maar heeft die overwegingen opgenomen in de brief van 25 mei 2016 (verzonden 4 juli 2016). Er valt geen wettelijke bepaling aan te wijzen op grond waarvan in het besluit zelf een reactie op de zienswijzen moet worden gegeven. In dit geval is uit de combinatie van het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning en de brief van 25 mei 2016 duidelijk welke overwegingen verweerder ertoe hebben gebracht om het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning te nemen en welke zienswijzen tot aanpassingen van het besluit, ten opzichte van het ontwerpbesluit, hebben geleid. Er bestaat dan ook geen reden om daarom het bestreden besluit te vernietigen. Het vorenstaande neemt niet weg dat verweerder niet op alle ingediende zienswijzen heeft gereageerd en daarom niet is voorzien van een - op alle punten - deugdelijke motivering. Gelet op de aanvullende motivering in het verweerschrift en gelet op de nadere onderbouwing ter zitting, ziet de rechtbank echter aanleiding om hieraan, met toepassing van artikel 6:22 van de Awb, geen consequenties te verbinden. De rechtbank acht niet aannemelijk dat eisers hierdoor in hun belangen worden geschaad.

4.1 Eisers hebben in beroep tevens aangevoerd dat de voorwaarden van de omgevingsvergunning onduidelijkheden bevatten, ten opzichte van de aanvraag. In de aanvraag staat dat het gaat om 6 woonunits. In de voorwaarden staat dat in de units in totaal aan 24 personen bedrijfsmatig nachtverblijf wordt verschaft (3 per unit). Het gaat dus om 8 units. Aangezien de aanvraag bij de omgevingsvergunning hoort is het onduidelijk of voor 6 of 8 woonunits een omgevingsvergunning is verleend. Ook wordt gesproken over het verschaffen van nachtverblijf aan 10 personen, maar is niet duidelijk over welk gebouw het gaat of waar dat getal vandaan komt.

Verder wordt in de voorwaarden geen onderscheid gemaakt in continue huisvesting in de bestaande schuur en tijdelijke huisvesting (seizoenshuisvesting) in de woonunits. In de vergunning is geen verplichting opgelegd om de woonunits in de periode november t/m april te verwijderen.

4.2 Volgens verweerder worden de containers enkel gedurende het agrarische seizoen geplaatst (mei tot en met oktober), zodat (alleen) in deze periode huisvesting zal plaatsvinden. Het bestreden besluit ziet op de plaatsing van 8 woonunits. Het bedrijfsgebouw is bedoeld voor permanente huisvesting, van mei tot en met oktober voor 18 personen en buiten die periode voor 10 personen.

4.3 In de aanvraag (onderdeel Aanvraaggegevens) is aangegeven dat deze ziet op de huisvesting in een bestaande loods en in 6 te plaatsen kantoor/woonunits. Verder is in de aanvraag (onderdeel Handelen in strijd met regels ruimtelijke ordening) vermeld dat sprake is van continue huisvesting in de loods en tijdelijke huisvesting in de 6 kantoor/woonunits. Bij het onderdeel Bouwen is aangegeven dat het ziet op de jaarlijkse plaatsing van 6 kantoor/woonunits en een was/doucheruimte. Het gaat om seizoensgebonden en tijdelijke bouwwerken die aanwezig zullen zijn van mei tot oktober.

Op de bij de aanvraag behorende plattegrondtekening zijn 8 kantoorunits en een aparte doucheruimte-unit weergegeven, in totaal 9 units.

Aan de omgevingsvergunning zijn onder meer de volgende voorwaarden verbonden:

- Dat in het bestaande bouwwerk aan 18 personen bedrijfsmatig nachtverblijf wordt verschaft.
- Dat in de units in totaal aan 24 personen bedrijfsmatig nachtverblijf wordt verschaft (3 per unit).
- Dat bij normaal gebruik van de inrichting er maximaal 38 personen tegelijkertijd in het bestaande pand aanwezig mogen zijn.

4.4 Omdat de aanvraag met de plattegrondtekening deel uitmaakt van de vergunning, ziet de vergunning op het permanent gebruik van de bestaande loods voor de huisvesting van arbeidsmigranten en op de tijdelijke plaatsing van 8 woonunits en de tijdelijke huisvesting van arbeidsmigranten in die units in de periode van mei tot en met oktober. De omgevingsvergunning biedt daarover dus voldoende (rechts)zekerheid. Ook al zou het duidelijker zijn geweest als dit in een aan de vergunning verbonden voorwaarde zou zijn vastgelegd, omdat de vergunning niet alleen betrekking heeft op het tijdelijke gebruik van de woonunits en de doucheruimte-unit, maar ook op de tijdelijke plaatsing ervan, staat voldoende vast dat vergunninghouder verplicht is om ook de units te verwijderen als het seizoen ten einde is.

Eisers' betoog hierover faalt dan ook.

5.1 Eisers hebben verder aangevoerd dat verweerder, met verlening van de omgevingsvergunning met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, is

voorbijgegaan aan de in de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) opgenomen systematiek. Eerst moet worden gezien of er een binnenplanse afwijking mogelijk is. Dat is in dit geval niet geschied.

Volgens eisers is in de planregels van het geldende bestemmingsplan een ontheffingsregeling opgenomen (artikel 4.3.2 van de planregels), waaraan verweerder niet heeft getoetst. Daarmee is verweerder voorbijgegaan aan de door de gemeenteraad gestelde voorwaarden ten aanzien van het plaatsen van woonunits voor de huisvesting van arbeidsmigranten. Er mogen geen milieuhygiënische belemmeringen bestaan en er moet worden voorzien in een landschappelijke inpassing. Ook mogen op grond van die voorwaarden pas woonunits worden geplaatst, als huisvesting niet in reguliere woningen of in de eigen bedrijfswoning kan plaatsvinden.

5.2 Verweerder stelt als bevoegd gezag de keuze te hebben om bij de verlening van een omgevingsvergunning te kiezen voor een binnenplanse of een buitenplanse regeling. Gekozen is voor een buitenplanse regeling op grond van artikel 4 van Bijlage II. De keuze voor de buitenplanse regeling wil niet zeggen dat er niet is gekeken naar de ruimtelijke effecten en belangen van eisers. Verweerder heeft die keuze om procedurele redenen gemaakt. Het Besluit omgevingsrecht (Bor) biedt sinds 1 november 2014 de mogelijkheid om af te wijken van het bestemmingsplan. Het bestemmingsplan zelf bood deze mogelijkheid toen niet, omdat de inwerkingtreding van de betrokken planregel door een de provinciale reactieve aanwijzing was geblokkeerd. De reden daarvan was een verschil van inzicht met de provincie over de duur van de tijdelijke huisvesting. De keuze voor de buitenplanse afwijking heeft niets te maken met het aantal te plaatsen units.

5.3 Het geldende bestemmingsplan "Buitengebied", waarin het betrokken perceel de enkelbestemming "Agrarisch-Agrarisch bedrijf" heeft, bevat een bevoegdheid voor verweerder om, ontheffing te verlenen ten behoeve van de huisvesting van arbeidsmigranten. Ten behoeve daarvan zijn aan die - tijdelijke - huisvesting in artikel 4, onderdeel 4.3.2, van de planregels voorwaarden verbonden.

5.4 Noch uit de wet, noch uit de jurisprudentie volgt dat er sprake is van een rangorde tussen de binnenplanse afwijking (artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 1°, van de Wabo) en de 'kruimelgevallenregeling' (artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo). De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de rechtbank Zeeland-West-Brabant van 21 mei 2013 (ECLI:NL:RBZWB:2013:4101).

Verweerder heeft mogen besluiten de omgevingsvergunning op grond van de 'kruimelgevallenregeling' te verlenen. Verweerder hoefde dan ook niet aan de voorwaarden van artikel 4, onderdeel 4.3.2, van de planregels te toetsen.

Dit betekent echter niet dat verweerder de omgevingsvergunning mag verlenen zonder te beoordelen of de voorgenomen activiteit voldoet aan het criterium van een goede ruimtelijke ordening.

Dit onderdeel van eisers' betoog faalt.

6.1 Ambtshalve overweegt de rechtbank dat uit het bestreden besluit niet kan worden opgemaakt welk onderdeel van artikel 4 van Bijlage II bij het Bor verweerder ten grondslag heeft gelegd aan het besluit tot afwijking van het bestemmingsplan. Eerst in het aanvullend verweerschrift en ter zitting heeft verweerder aangegeven dat de grondslag, voor zowel de bestaande loods als de containers/units- is gelegen in artikel 4, negende lid, van Bijlage II bij het Bor.

6.2 Op grond van dit negende lid, komt voor verlening van een omgevingsvergunning, waarbij met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo van het bestemmingsplan wordt afgeweken, in aanmerking: het gebruiken van bouwwerken, eventueel in samenhang met bouwactiviteiten die de bebouwde oppervlakte of het bouwvolume niet vergroten, en van bij die bouwwerken aansluitende terrein, mits, voor zover gelegen buiten de bebouwde kom, het uitsluitend betreft een logiesfunctie voor werknemers. Deze bepaling leent zich niet voor de plaatsing en het gebruik van woonunits, omdat daardoor de bebouwde oppervlakte en het bouwvolume worden vergroot.

6.3 Het elfde lid van artikel 4 van Bijlage II bij het Bor biedt zou wel een grondslag hebben kunnen bieden voor de plaatsing en het gebruiken van de woonunits ten behoeve van de huisvesting van arbeidsmigranten. Dit artikellid ziet op ander gebruik van gronden of bouwwerken dan bedoeld in de voorafgaande onderdelen van artikel 4, voor een termijn van ten hoogste tien jaar.

Verweerder heeft, voor zover het de plaatsing van de woonunits en het gebruik hiervan betreft, het bij het bestreden besluit gehandhaafde besluit tot verlening van een omgevingsvergunning dan ook op een onjuiste wettelijke grondslag gebaseerd.

7.1 Eisers hebben met betrekking tot de ruimtelijke onderbouwing aangevoerd dat het besluit geen inzicht geeft in de afwegingen die verweerder heeft gemaakt en onvoldoende waarborgen biedt ter beperking van overlast. Zo is de ruimtelijke inpassing niet door middel van een aan de vergunning verbonden voorwaarde gewaarborgd. Ook missen eisers een afweging ten aanzien van geluid, verkeer en parkeren.

Eisers ervaren een voor hen onaanvaardbare aantasting van hun woon- en leefklimaat. De overlast bestaat voornamelijk uit geluidsoverlast en overlast als gevolg van het dumpen van afval op hun terrein. De ervaring leert dat in de zomerperiode de Poolse seizoensarbeiders buiten leven, barbecueën en regelmatig substantiële hoeveelheden alcohol nuttigen, wat zich uit in overlast. Voorts is sprake van landschapsvervuiling nu de containers felgeel van kleur zijn. Eisers hebben met name problemen met de locatie van de gele containers; deze zijn door de haag heen zichtbaar. Niet is duidelijk waarom de containers niet op het ruime (huis)perceel van vergunninghouder aan de Wolfspuiten 8 (gekoppeld bouwblok met de Wolfspuiten 11) gesitueerd zouden kunnen worden.

Eisers hebben er verder weinig vertrouwen in dat de huisvesting over 2 jaar wordt beëindigd.

7.2 Het betrokken perceel is volgens verweerder door middel van een grote haag en/of schutting onttrokken aan het zicht van eisers en aldus ruimtelijk ingepast. Volgens verweerder volstaat een haag tussen de twee percelen voor de afscherming.

Verder worden de woonunits gesitueerd aan de uiterste rand van het perceel, op zo groot mogelijke afstand van de bebouwing op eisers' perceel. De woning van eisers is bovendien op een dusdanige afstand gelegen, dat er geen direct zicht is vanuit die woning op het perceel waarop de units staan.

Verweerder is uitgegaan van de aanvraag en heeft, blijkens het verhandelde ter zitting, niet onderzocht of de huisvesting in een ander bouwwerk op het perceel aan de Wolfspuiten 8 zou kunnen plaatsvinden.

Verweerder heeft aan de omgevingsvergunning een termijn van 2 jaar verbonden, die is aangevangen op de dag na de dag van bekendmaking van de definitieve omgevingsvergunning, om de situatie ter plaatse na deze periode te evalueren.

7.3 Vergunninghouder heeft ter zitting aangegeven dat de heg een coniferenhaag betreft van circa 2,5-3 meter hoog, die op zijn perceel is geplant. Op het betrokken perceel worden al

vanaf ongeveer 1995 seizoensarbeiders gehuisvest in de aanwezige schuur. In verband met de brandveiligheid was het niet meer toegestaan om werknemers op de eerste verdieping te huisvesten. Toen zijn de woonunits als alternatieve huisvesting in beeld gekomen. Al het personeel is daarmee bij elkaar gehuisvest. Hij heeft niet overwogen om de werknemers op het huisperceel aan de Wolfspuiten 8 te huisvesten, omdat de schuren op dit perceel behoorlijk vol staan.

7.4 Vooropgesteld moet worden dat een bestuursorgaan bij de beoordeling van de aanvraag om een omgevingsvergunning voor afwijkend gebruik, met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo, een ruime mate van beoordelingsvrijheid heeft. Dit betekent dat de rechter de verlening van een dergelijke vergunning alleen terughoudend mag toetsen.

7.5 De rechtbank acht, gelet op de plaatsing van de woonunits en op het aantal arbeidsmigranten dat van deze units en van een op het perceel van vergunninghouder aanwezig bedrijfsgebouw gebruik maakt, aannemelijk dat dit een aanmerkelijke invloed kan hebben op het woon- en leefklimaat van eisers. Verweerder heeft, naar het oordeel van de rechtbank, onvoldoende aannemelijk gemaakt dat een goed woon- en leefklimaat in voldoende mate is gewaarborgd. De rechtbank betreft hierbij dat verweerder de vergunning voor een termijn van 2 jaar heeft verleend, om de situatie na deze periode te evalueren. Dit gegeven bevestigt dat geen volledige afweging van belangen heeft plaatsgevonden, terwijl de huisvesting van buitenlandse werknemers op het perceel reeds een aantal jaren plaatsvindt en verweerder - gelet op de door eisers ingediende zienswijzen - mag worden geacht met de daarmee samenhangende (overlast)problematiek bekend te zijn. Ook is niet gebleken dat er is voorzien in een zorgvuldige landschappelijke inpassing op basis van een erfbeplantingsplan. In elk geval maakt een dergelijk plan geen onderdeel uit van de aanvraag en is er geen voorwaarde aan de vergunning verbonden die een dergelijke inrichting waarborgt. Zelfs de aanwezigheid van de coniferen haag is niet met een aan de vergunning verbonden voorwaarde gewaarborgd.

7.6 Verweerder heeft, zoals de rechtbank hiervoor heeft overwogen, mogen kiezen voor de toepassing van de kruimelgevallenregeling, maar dit betekent niet dat verweerder daarbij geen aandacht meer zou behoeven te schenken aan de, voor dit soort gevallen geschreven voorwaarden in artikel 4, onderdeel 4.3.2 van de planregels. Gelet op de omstandigheid dat verweerder louter om procedurele redenen heeft gekozen voor toepassing van de kruimelgevallenregeling, valt niet in te zien dat verweerder in deze procedure zou kunnen volstaan met minder waarborgen voor omwonenden - zoals eisers - dan in het geval dat wel toepassing zou zijn gegeven aan artikel 4, onderdeel 4.3.2 van de planregels. Verweerder heeft echter niet gemotiveerd waarom hij, naast de in de planregel maximaal toegestane 6 caravans/woonunits 8 woonunits (en een sanitair-unit) en het gebruik van het bestaande bedrijfsgebouw aanvaardbaar acht. Verder blijkt niet dat verweerder aandacht heeft besteed aan de vraag of de huisvesting in reguliere woningen of de eigen bedrijfswoning van vergunninghouder mogelijk is.

7.7 Zoals hiervoor reeds overwogen hebben eisers, bij wijze van alternatief, aangevoerd dat de arbeidsmigranten zouden kunnen worden gehuisvest op het perceel van vergunninghouder aan de Wolfspuiten 8. De enkele omstandigheid dat de bedrijfsgebouwen behoorlijk vol staan, zoals vergunninghouder ter zitting heeft betoogd, doet aan de verplichting tot onderzoek door verweerder niet af. Het is aan verweerder om, naar aanleiding van een door belanghebbenden aangedragen alternatief te bezien of op voorhand

duidelijk is dat door verwezenlijking daarvan een gelijkwaardig resultaat kan worden bereikt met aanmerkelijk minder bezwaren. Verweerder heeft zich hierover echter niet uitgelaten. Verweerder heeft ter zitting desgevraagd bevestigd dit niet te hebben onderzocht.

7.8 De rechtbank komt, op grond van het voorafgaande, tot de conclusie dat verweerder in onvoldoende mate heeft onderzocht in hoeverre een goed woon- en leefklimaat voor eisers is gewaarborgd, zodat verweerder onvoldoende heeft onderbouwd dat de voorgenomen activiteit voldoet aan het criterium van een goede ruimtelijke ordening. De rechtbank hecht eraan te vermelden dat de omstandigheid dat eisers in een agrarisch gebied wonen en niet in een woonwijk, er niet aan afdoet dat een goed woon- en leefklimaat voor omwonenden als een zwaarwegend ruimtelijk belang dient te worden gezien. Tevens heeft verweerder een onderzoek naar het door eisers aangedragen alternatief ten onrechte achterwege gelaten.

Het betoog van eisers hierover slaagt.

8. Uit hetgeen de rechtbank hiervoor heeft overwogen vloeit voort, dat het bij het bestreden besluit gehandhaafde besluit tot verlening van een omgevingsvergunning deels is gebaseerd op een onjuiste wettelijke grondslag en dat verweerder niet in redelijkheid, in afwijking van de geldende planregeling, die omgevingsvergunning heeft kunnen verlenen. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit komt voor vernietiging in aanmerking.

9. De rechtbank ziet geen aanleiding tot toepassing van een bestuurlijke lus, omdat dat - naar het zich laat aanzien - geen doelmatige en efficiënte afdoeningswijze zou inhouden, gelet op het ten behoeve van het in het kader van de heroverweging noodzakelijke onderzoek.

10. Verweerder zal worden opgedragen om, met inachtneming van wat in deze uitspraak is overwogen, een nieuw besluit te nemen.

11. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eisers gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank, met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht vast op € 990,00, voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarde per punt € 495,00, wegingsfactor 1).

12. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder eisers het door hen betaalde griffierecht moet vergoeden.

Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- gelast verweerder een nieuw besluit te nemen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten tot een bedrag van € 990,00;
- bepaalt dat verweerder eisers het door hen betaalde griffierecht van € 168,00 moet vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. D.J. de Lange, rechter, in aanwezigheid van mr. J.F.M. Emons, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 6 april 2017.

J. Emons

griffier

Afschrift verzonden aan partijen op:

11 APR. 2017

rechter

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.